

Landbruksdepartementet
Avdeling for skog- og ressurspolitikk
Postboks 8007 Dep
0030 Oslo

Høringsuttalelse: Utkast til ny Lov om skogbruk og mulige forskrifter om hensyn til miljø og foryngelse av skog

Her kommer en felles høringsuttalelse fra Marker og Rømskog. Uttalelsen er gjort administrativt, og vil bli referert i aktuelt politisk utvalg i de to kommunene.

” Ny Lov om skogbruk skal erstatte Lov om skogbruk og skogvern av 21. mai 1965.

Kommentarer til enkelte paragrafutmkast:

§ 1. Formålet med lova

”Denne lova har til formål å fremme ei berekraftig forvaltning av skogressursane i landet med sikte på verdiskaping, og å sikre det biologiske mangfaldet, omsyn til landskapet og kulturverdiane i skogen.”

Departementet legger til grunn at formålet skal gi viktige signaler til de som driver næringsvirksomhet i skog og til styresmaktene på ulike nivå om at skogbruk handler om en balanse mellom økonomiske verdier, miljøverdier og sosiale verdier. Loven skal legge til rette for økonomisk utnyttelse av skogressursene, og samtidig hegne om de ulike natur- og miljøverdiene skogen har.

Den foreslåtte formålsparagrafen ivaretar interessene til skogbruket og samfunnet i Marker og Rømskog på en akseptabel måte, men har helt klart blitt mindre næringsrettet og mer opptatt av skogen som miljø for biologisk mangfold og friluftsliv.

§ 2. Virkeområde for lova

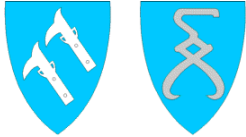
Klargjør forholdet til Plan- og bygningsloven og naturvernloven. Det er bra.

§ 3. Skogbruksstyresmakt

Departementet skriver i sin kommentar til denne paragrafen at departementet ”i samband med den nye skogbrukslova skal streke under at dette (= opphevelse av kravet til skogbruksfagleg og jordbruksfagleg kompetanse iht. konsesjonslova) er ei oppheving av reglar på prinsipielt grunnlag i samband med ynskje om å overlata til kommunane sjølve å organisere seg på tenleg vis. Etter departementet sin vurdering er det sannsynleg at skogbruk og skogpolitikk i framtida vil krevje høgare kompetanse når det gjeld tiltak for verdiskaping og miljøarbeid knytt til skogareala. Når kravet til kompetanse eventuelt fell bort er dette ikkje eit signal om at skogbruksfagleg kompetanse vil være mindre viktig i framtida.” Dette kommer ikke spesielt godt fram av § 3.

§ 4. Skogeigar sitt forvaltaransvar

Denne paragrafen understreker at prinsippet om skogeiers frihet under ansvar opprettholdes. Det stilles derimot klarere krav til at skogeier har ansvar for å kjenne til og ta hensyn til miljøverdier i sin skog. Skogeier har og ansvaret for at de som arbeider i skogen retter seg etter loven, forskriftene og miljøansvaret. Det er greit at skogeier skal ha dette ansvaret. Vi er derimot redd det kan bli unødvendig vanskelig for skogeier å ta miljøansvar hvis han må forholde seg til krav i henhold til miljøsertifisering på den ene siden og til en miljøforskrift på den andre siden. Dette kommer vi tilbake til under kommentarer til en eventuell miljøforskrift.

§ 5. Skogregistrering og skogbruksplan

I sine kommentarer til denne paragrafen, argumenterer departementet mot et generelt pålegg om skogbruksplan, herunder skog- og miljøregistreringer, på den enkelte eiendom. De bør da klargjøre hva de mener i siste ledd med at ” *Det kan bli gitt pålegg om gjennomføring av skogregistreringar og utarbeiding av skogbruksplan*”.

Vi setter også spørsmålsteget ved ordlyden i andre ledd om at ” *Oversikter over miljøverdiane som kjem fram gjennom skogbruksplanlegginga skal vere offentleg tilgjengelege*.” Vi gjennomfører i disse dager MiS (Miljøregistrering i Skog) i Rømskog og kommunal kartlegging av biologisk mangfold i begge kommuner. Vår erfaring er at det er nettolista, etter utvelgelsesprosessen i MiS, som er interessant og som eventuelt bør være offentlig, ikke alle miljøverdier som er registrert. Det er nettolista skogeier må ta hensyn til ved senere skogsdrift.

§ 6. Forynging og stell av skog

Foryngelse og stell av ungskog er veldig langsiktige, men viktige investeringer. Departementet ønsker med denne paragrafen å snu en negativ trend i skogkulturaktiviteten ved hjelp av loven. Kommunen får ansvar for å påse at skogeier innen 3 år etter avvirkning har fått opp tilfredsstillende foryngelse og avgjørelsesmyndighet for om tiltak må settes i verk. ” *Blir ikkje tiltaka utførte innan fristen, skal kommunen syte for at tiltaka blir utførte for skogeigaren sin rekning. Kommunen sine kostnader i denne samanhengen er tvangsgrunnlag for utlegg*.” Dette kan fort bli en tom trussel hvis ikke kommunene får økte midler til å drive kontrollerende og oppsøkende virksomhet. Vi får håpe at gjeninnføring av tilskudd til skogkultur kan bidra til å øke aktiviteten frivillig.

Hva som er tilfredsstillende tetthet av foryngelse må avgjøres ved skjønn, men minstekravene til tetthet som departementet skisserer i følgeskrivet til lovutkastet er greie. For naturlig foryngelse av furu kan det derimot ta 10 – 15 år før man snakker om tilfredsstillende foryngelse. Da er det for tidlig å telle antall planter 3 år etter hogst. I slike tilfeller må man se på antall frøtrær og avstand til frøbærende kant. I en eventuell forskrift om foryngelse er det viktig å presisere at minstekravene til tetthet er noe annet enn anbefalt tetthet for å få opp kvalitetsskog. Se for øvrig kommentarer til egen forskrift om foryngelse av skog.

§ 7. Vegbygging i skog

Ingen spesielle kommentarer

§ 8. Hogst og måling

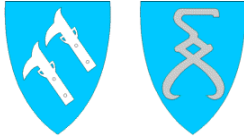
Oppretting av kjøreskader styres i dag av tømmerkjøpernes miljøsertifisering, men det er greit å ta med at også kommunen kan pålegge skogeier å rette opp slike skader. Ellers bygger paragrafen på prinsippet om skogeiers frihet under ansvar.

§ 9. Førebyggande tiltak

Det er positivt at loven tar opp beiteskader av vilt, som er et dagsaktuelt tema for mange skogområder. Ordlyd og plassering i loven er grei.

Paragrafen legger opp til at kommunene skal kunne fastsette en tålegrense for beitetrykket. Det er etter hvert utarbeidet gode metoder for å taksere beiteskader av vilt. Vi har selv gjennomført en grunnlagstakst i våre kommuner basert på den metodikken Skogbruksets kursinstitutt bruker på sine kurs i elgbeitetaksering. Våre erfaringer er positive, men grunnlagstaksten er ganske ressurskrevende. I områder hvor viltet trekker mellom sommer- og vinterbeiter må man dessuten bli enige om en felles tålegrense for beitetrykk på tvers av kommunegrensene. Da blir det et spørsmål om hvem som skal stå for og betale en taksering.

§ 10. Tiltak etter skader på skog

§ 11. Meldeplikt

§ 12. Vernskog

§ 13. Skogområde med viktige miljøverdier

Kommunene har ingen spesielle kommentarer til § 10 – § 13.

§ 14. Innbetaling til skogfond

§ 15. Bruk av skogfondet

§ 16. Renter av skogfondet

Når det gjelder § 14 - §16 så ser vi det som positivt at begrepet ”skogavgift” er byttet ut med ”skogfond”. Skogfond er et mer presist og positivt ord i forhold til formålet med ordningen. Kommunene har ingen øvrige kommentarer til disse paragrafene.

§ 17. Avgift på skogsvirke for å fremme forskning og utvikling i skogbruket

§ 18. Tilskot

§ 19. Tilsyn, kontroll og rapportering

§ 20. Klage

Kommunene har ingen spesielle kommentarer til § 17 –20.

§ 21. Straff og tvangsgebyr

Kommunene synes det sendes unødvendig negative signaler til skogeierne når det trues med fengsel.

§ 22. Iverksettning og overgangsreglar – Ingen spesielle kommentarer.

Egen miljøforskrift?

Vi ønsker ikke en egen miljøforskrift. Skogeiere som skal levere tømmer er allerede forpliktet til å ta miljøhensyn gjennom skogeiersamvirkets og tømmerkjøpernes miljøsertifisering. Hvis prinsippet om skogeiers frihet under ansvar skal tas på alvor, må en frivillig miljøsertifisering være veien å gå. En egen miljøforskrift, med egne standarder, vil bare skape forvirring for skogeierne. I tillegg vil en forskrift føre til at det offentlige får ansvaret med å følge opp at skogeierne tar miljøhensyn. MiS registreringer eller lignende vil i mindre grad bli frivillig. Dette vil være oppgaver som offentlige skogfunksjonærer vil få vanskeligheter med å følge opp med dagens bemanning.

Egen forskrift om foryngelse?

Vi ser positivt på en egen miljøforskrift. Dette vil sette fokus på et stadig mer forsømt område i skogbruket. Det er viktig med klare retningslinjer for hva som er minimumskrav for tetthet på de ulike boniteter. Tabellen som er gjengitt i høringsutkastet virker fornuftig. Det kan også settes krav om avstand til frøbærende kant eller antall frø- eller skjermtrær per daa der det legges opp til naturlig foryngelse. Her bør humustykkelse og vegetasjonstype være med som parametere.

Det er samtidig viktig at det kommer klart fram at det er forskjell på minimumskrav til tetthet av foryngelse og anbefalt tetthet ut i fra hensyn til kvalitetsproduksjon.

I vårt område er det generelt gode forhold for naturlig foryngelse. Det må derfor åpnes opp for at forstlig skjønn kan utøves i de kontrolltilfeller hvor minimumskravet til tetthet av foryngelse ikke er oppfylt etter 3 år.

På vegne av Marker og Rømskog kommuner

Amund Kind, skogbrukssjef